

В'єтнам

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Номер сорок дев'ять

Спочатку був нічний переїзд автобусом із Лаосу. Із забинтованим пальцем я практично тікав із попередньої країни. Взяв квиток до найближчого міста, що називалося Він. Ця ніч в лаоському автобусі зі спальними місцями була жахливою. Саме тоді я остаточно зрозумів, що з Лаосом краще прощатися, і то якнайшвидше. Люди, які їхали зі мною — переважно лаосці і кілька в'єтнамців, — виявилися дуже неприємними кадрами. Та ще й на кожній полиці було по кілька осіб. Тому я неймовірно зрадив, коли вийшов із цього автобуса, в якому був єдиним білим — без шансу на будь-який контакт з місцевими. В усіх інших країнах Південно-Східної Азії мені завжди із цим щастило. А тут — ну ніяк, зовсім-зовсім ніяк.

В'єтнам — сорок дев'ята країна, яку я побачив. Він став своєрідною крапкою, оскільки саме звідси я почав повертатися назад — у ті краї, які вже трохи знав.

А взагалі швидкість моїх переміщень сповільнюється з кожним роком. Хотілось би думати, що це не старіння, а просто усвідомлення. За часів юнацького максималізму мені страшенно подобалася гра у цифри, я рахував міста і країни — потім збиввся, зупинився і остаточно до цього збайдужів. Нещодавно перерахував знову — думав, уже точно за п'ятдесят. Та виявилось, що ні. Років п'ять тому я б зробив усе можливе, аби якомога швидше відвідати «ювілейну» країну, п'ятдесяту. Я страшенно любив географію. В університет Шевченка мене не взяли на географічний, сказали, що маю підготуватися серйозніше, натякаючи на хабар, і поставили низький бал за вступний іспит. А ще до того я сам собі малював карти, знав столиці всіх країн, досі пам'ятаю усі прапорці і знайду на мапі навіть Буркіна-Фасо.

Але кілька років тому щось наче змінилося. Я перестав вести підрахунок, хоча постійно питають: «Скільки вже?» — і я рахую знову, втім, цей лік для мене особисто нічого більше не значить.

Ніколи не можна порівнювати Словенію та Індонезію, Бруней і Росію, навіть Литву й Іспанію. Якась європейська країна — це лиш один американський штат чи одна індонезійська провінція. Усе дуже відносно, як і формальні кордони — чи їх відсутність. Буковина і Слобожанщина — дві різні країни для мене, як би по-сепаратистськи це не звучало.

Що більше подорожуєш, то краще вмієш вчитися і черпати щось із подорожей. Яскравішими стають країни, в яких уже був. Краще володієш мовою жестів, мовою розуміння і прийняття. Стаєш відкритішим і швидше йдеш на контакт. Ставишся до всього простіше. Пізнаєш глибини — а не лише щось поверхневе, розраховане лиш на туристів, однакове у всіх країнах світу. Повертаєшся у країни, в яких уже був і не досягнув усього, тільки пробігся — майже випадково отримав штамп у паспорті.

Тому сорок дев'ять — це просто число. Числа не промовляють. Як і три закордонні паспорти, проштамповані до самого кінця, і два інші, на які чекає те саме. Бо це ніби оцінювати вміння кермувати літаком за кількістю перельотів в пасажирському кріслі.

Можна ніколи не виходити за межі своєї камери без вікон, а можна щодня змінювати часову смугу і таки дійти до якогось просвітлення. Або не дійти ні до чого.

Містер Він

Я стою на околиці міста Він, спітнілий і брудний. Наплічник після багажника схожий на шматок лайна, його треба прати. Я дивлюсь на мапу: до залізничної станції, з якої я хочу поїхати, треба просуватися південніше, і бачу, що йти доведеться чотири кілометри. В мене ще нема в'єтнамської валюти, цієї миті я навіть не пам'ятаю, як вона називається. Тож відмахуюсь від таксистів, як від мух, і рухаюсь вперед.

Раптом зупиняється він. Містер Він з міста Він. Виймає свій гаманець, каже щось типу «не треба» і показує — сідай. У нього смішний мопед з одинарним сидінням, тож я сідаю на розпечені залізяки, які слугують невеличким багажником.

Він провозить мене повз залізничну станцію і показує — мовляв, я зараз повернусь, спершу кудись заїдемо. І Він везе мене в якусь страшну наливайку, де сидить купа його друзів. Він не знає жодного слова англійською, навіть «єс» чи «ноу» — це для нього нічого не означає, треба спілкуватися тільки жестами.

Він замовляє європейське пиво, нам приносять відро льоду і ящик баночок, таких, напевно, по 0,2, тарілку нелущеного арахісу, який тут всі чистять прямо на підлогу. Пива я зовсім не люблю, але треба пити. Вся наливайка дивиться на мене і радо вітає. Мені кричать «УКРАЇНАААА!!!» і підходять потиснути руку.

Містер Він тим часом підписує акт прийому робіт у місцевих будівельників, що працюють прямо тут, за рогом, латають під'їзд до своєрідного кафе. Бере ще одну банку. Я йому показую, що досить, що вже скоро потяг. «Ту-тууу! — кажу я йому, — чух-чух-чух!». Аби впевнитися, що він розуміє, куди і чому я хочу потрапити. Він підписує якийсь папірець дівчатам-офіціанткам, лишає гроші. Ах, так, під час нашого пиття він пише мені лист: «Я зустрів друга на дорозі, ми пішли на пиво, я дуже дякую за цю зустріч. Містер Він» і залишає номер телефону. Щоправда, я не розумію написаного — але наступного дня прошу місцевого приятеля перекласти.

Коли ми встаємо, до мене підходить чоловік з іншого столу, махає мені і запрошує до них. Каже досить хорошою англійською:

— Слухай, я не хотів би, щоб ти щось погане подумав про в'єтнамців або про це місце. Ми тут відпочиваємо. В'єтнамці дуже хороші і щирі люди. Чому ти так швидко йдеш? Чому не хочеш більше з нами випити?

— Я просто поспішаю до станції, на потяг, мене друг чекає в Данангу (це я так, насправді, збрехав). У вас тут дуже добре, але мушу йти.

— А, зрозуміло, шкода, — каже він. І повертається до кількох десятків пияків, що продовжують дудлити пиво. — УКРАЇНА! — гукає він.

І всі піднімають гальби, чокаються і кричать:

— УКРАЇНАААА!

Ох, дякую, В'єтнаме, за таку першу зустріч!

Містер Він завіз мене на вокзал, ми обнялись так, як давні друзі, — і він поїхав.

Як би мені хотілось, щоб в усіх містах були такі містери — містер Київ, містер Вінниця, містер Херсон. А не тільки містер Він із міста Він. Місто, до речі, правильно транслітерується *Вінь*, але мій в'єтнамський друг вимовляв своє ім'я і назву міста саме так: Він. Win-win-win.

Тінг

Купе у в'єтнамському потязі таке саме, як у нашому, тільки є ще третя полицка. Мій попутник Тінг — наді мною. Йому тридцять шість років, і десять із них він пропрацював у корабельній транспортній компанії в Сайгоні на боса-англійця. Такого міста нема на мапі, тепер це Хо Ши Мін. Але всі і далі кажуть Сайгон. Це перша його відпустка за весь цей час. З півдня на північ він проїхав на байку весь В'єтнам за місяць. Його залізний кінь в іншому вагоні, у деяких потягах тут дозволено їх перевозити.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>